

چرا بعضی مدال‌ها ارزشمندتر از بقیه است؟

قهرمانی در یک مسابقه سخت

تا حالا به این فکر کردی چرا قهرمانی توی ورزش این قدر جذابه؟ چون آسون به دست نمیاد. هیچ تیمی بدون تمرین سخت، بدون عرق ریختن، بدون باخت‌های تلخ، قهرمان نمی‌شه. استقلال یه ملت هم دقیقاً همینه. استقلال، یعنی خودت بازی کنی، خودت تصمیم بگیری و منتظر نباشی داور یا مربی تیم مقابل برات نسخه بیچه.

فرض کن یه تیم فوتبال باشه که همیشه بازیکن آماده از تیم‌های بزرگ قرض می‌گیره. شاید چند بازی رو ببره، اما روزی که اون بازیکن برگردن، تیم می‌مونه و یه زمین خالی؛ اما تیمی که روی باشگاه بومی و محلی خودش سرمایه‌گذاری می‌کنه، شاید اولش ببازه، شاید هوادارها غر بزنن، اما چند سال بعد تیمی می‌سازه که هیچ‌کس نمی‌تونه تحقیرش کنه.

کشورها هم همین‌طورن. وقتی یه ملت به توان خودش تکیه می‌کنه، طبیعیه که فشار بیاد، تحریم بشه، سختی بکشه. درست مثل بدن‌سازی که وزنه سنگین بلند می‌کنه؛ درد داره، اما عضله می‌سازه. وزنه سبک عضله نمی‌سازه، فقط وقت تلف می‌کنه.

دشمن استقلال دقیقاً همون افراد و گروه‌هایی هستن که می‌گن: «بی‌خیال تمرین شو، بیا بازیکن منو بگیر، فقط تو هر لیگ و دسته‌ای من مشخص کنم باید بازی کنی»؛ اما این معامله آخرش برد نداره.

نسل تو، نسل تمرینه؛ نسل ساختنه. شاید الان سکوها پر از تشویق نباشه، شاید نتیجه‌ها سریع دیده نشن، اما هر قدمی که روی پای خودت برمی‌داری، تو رو قوی‌تر می‌کنه. دنیا به تیم ضعیف احترام نمی‌ذاره، مجبور می‌شه به تیم قوی احترام بذاره. استقلال، یعنی بازی سخت، اما برد واقعی و قشنگ‌ترین بردها، همیشه سخت‌ترینا بودن.